

GR 57

ONDER CANVAS

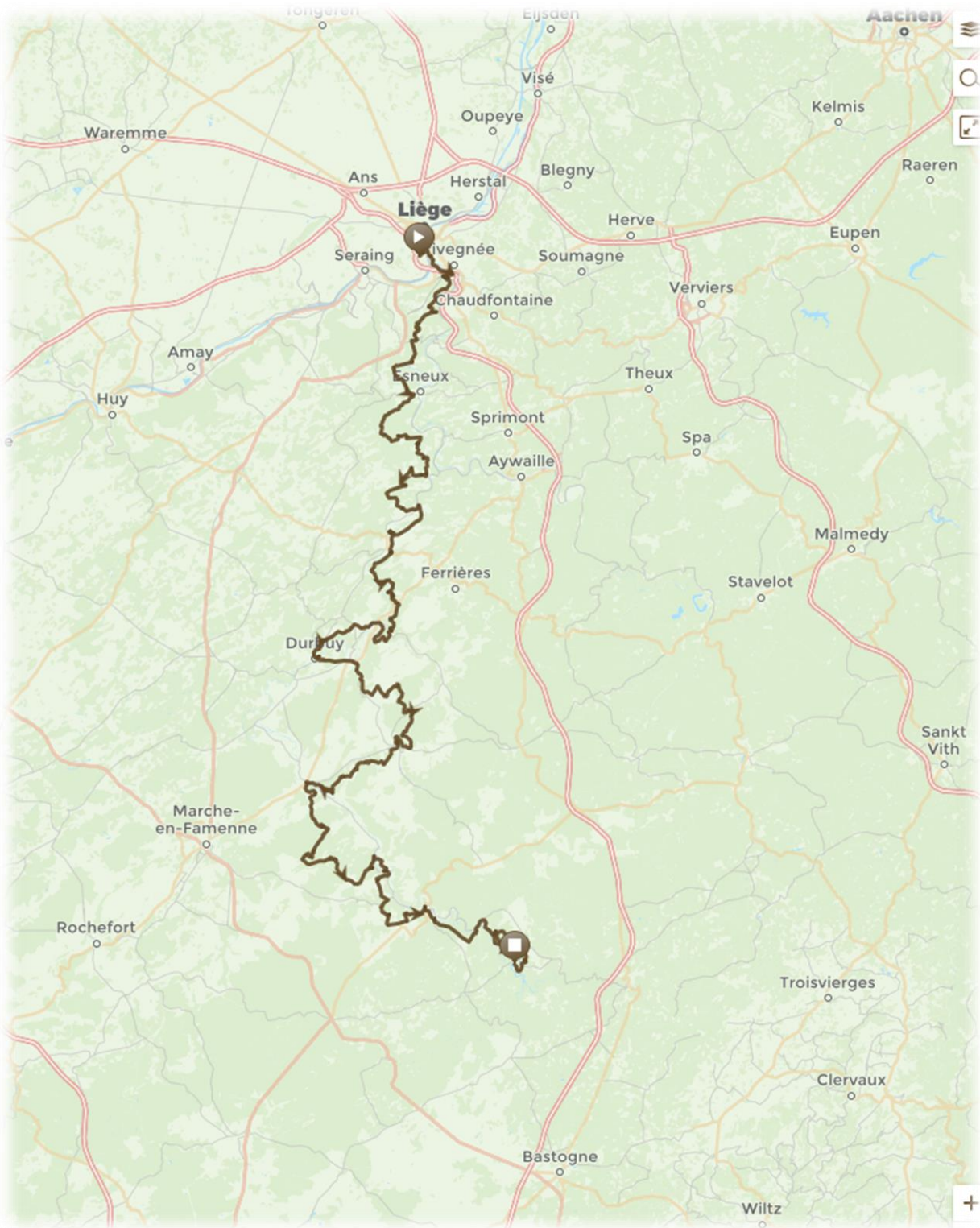
ZUIDERHUIS

21 - 27/08/2021

VOORSTELLING TOCHT

De GR 57 is één van de populairste lange afstandspaden in de Ardennen. Deze route loopt voor een groot stuk door één van de mooiste riviervalleien van de Ardennen, dat van de Ourthe en is erg afwisselend.

Hieronder een kaartje met het traject.

DEELNEMERS

Van links naar rechts; geknield : Eric Daniels (Geel), Ellen Willockx (Duffel), Martelle Delvaeye (Gent) en Annemie Ectors (Koersel).

Van links naar rechts, staande : Mauro Vanneste (Duffel), Bart Vos (Geel), Geert De Keyser (Merelbeke), Ludwig D'Haese – reisleader (Merchtem), Luk Thienpont (Reet), Bart Vanacker (Beernem), Inge Demuyne (Kessel-Lo), Stefaan Vermeersch (Roeselare), Igna De Backer (Vilvoorde), Dirk Kempeneers (Aarschot) en Lut Luyten (Malle).

TECHNISCHE PLOEG

Van links naar rechts : Niels met naast hem Barbara. Achter Barbara staat Michiel met naast hem Hans, Toon en Tim.

Vrijdag 20 augustus 2021

Samen met het technische team kom ik al één dag eerder naar de eerste kampplaats. Het is duidelijk dat Barbara, en de rest ook, er veel zin in heeft.

De werken schieten goed op.

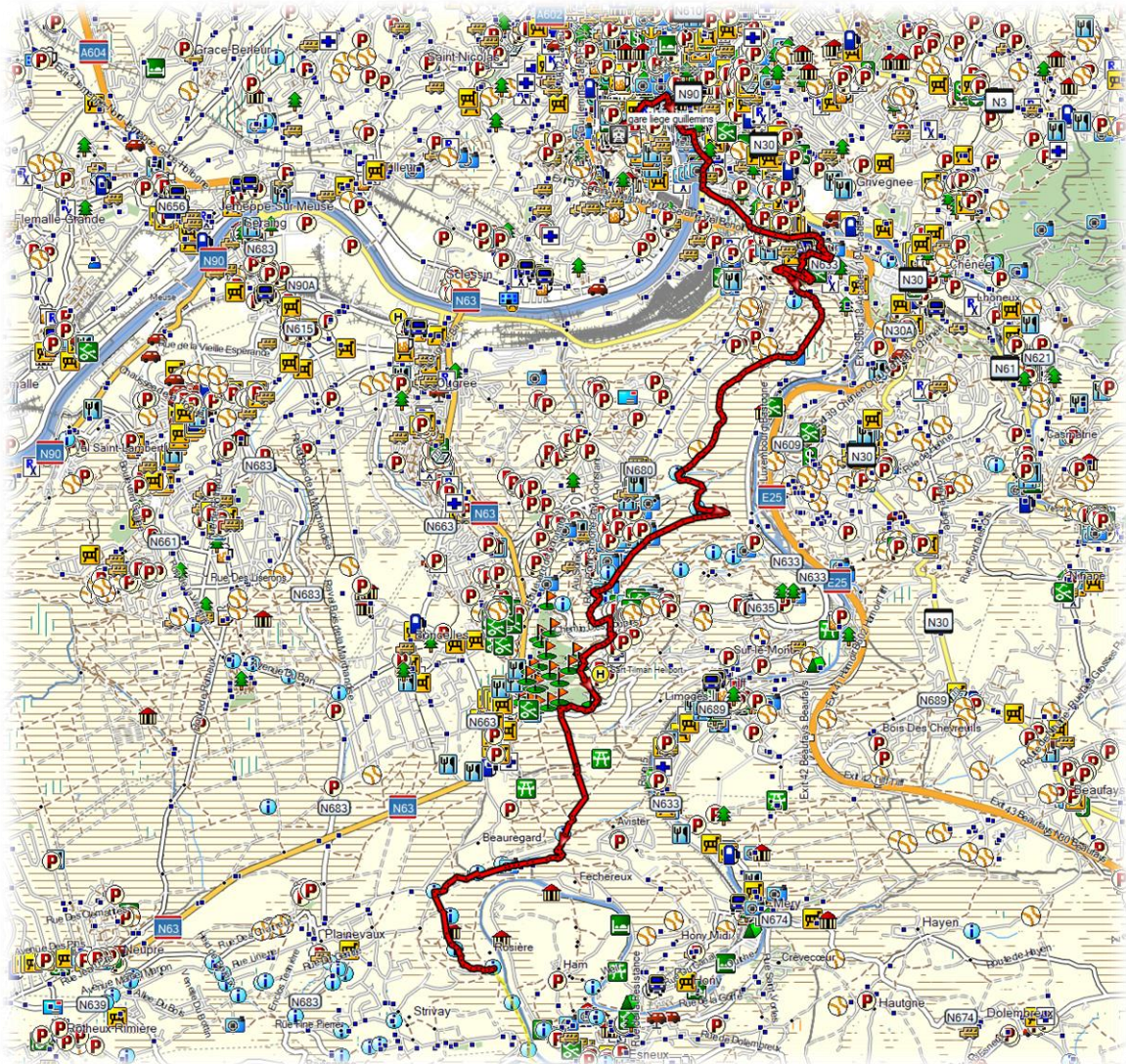
Nog even doorbijten en dan kunnen we onder de douche.

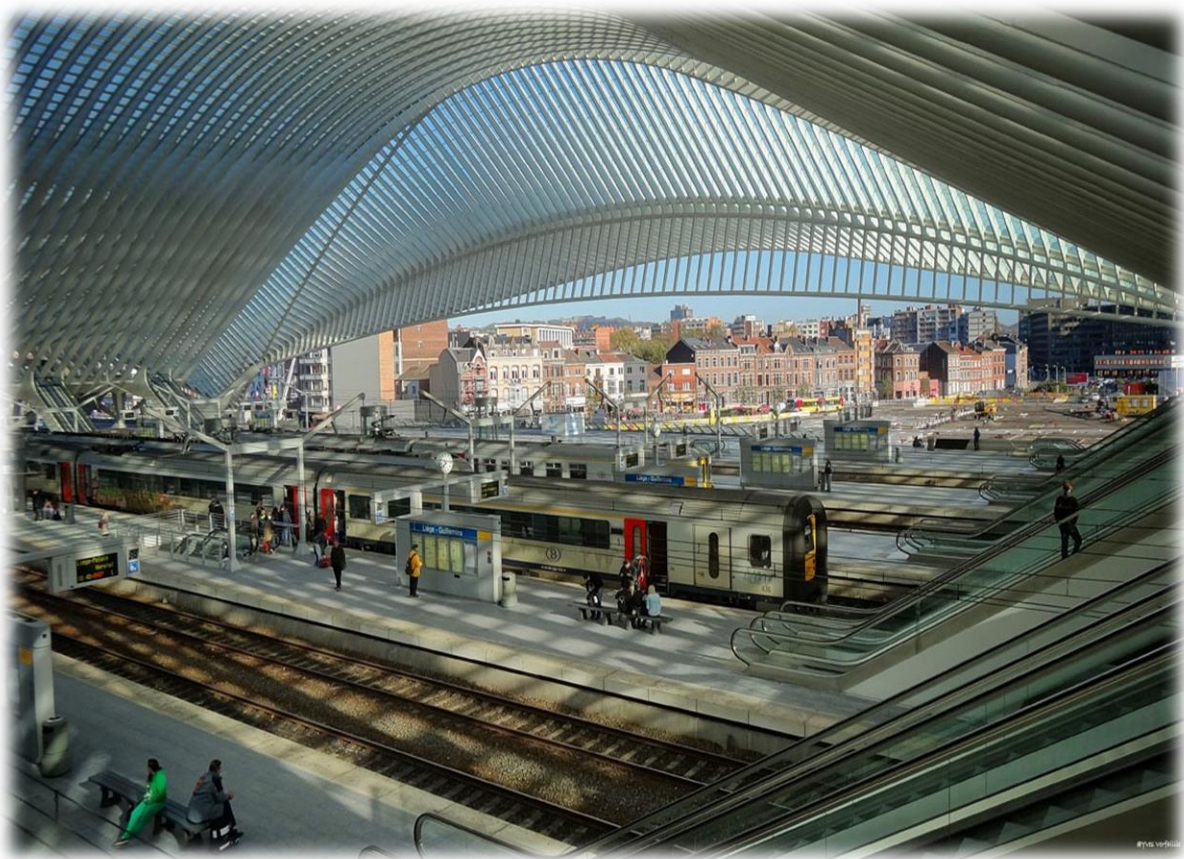
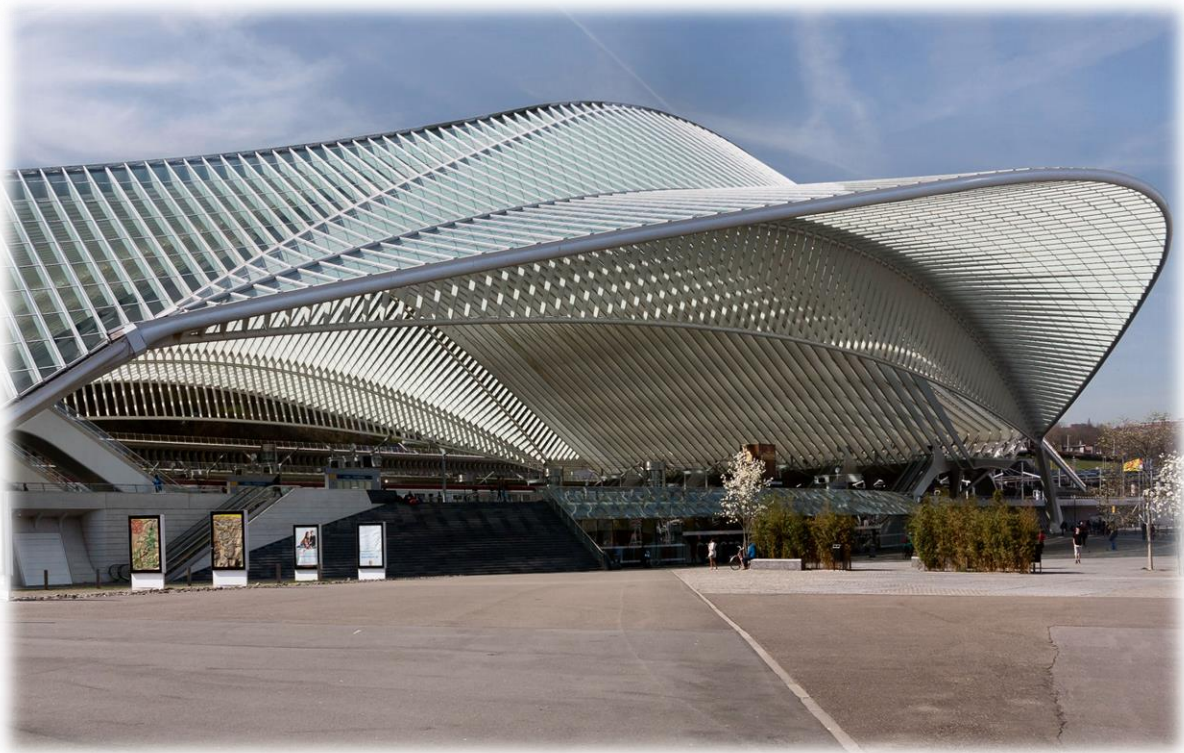

Nu nog enkel dat biervat aansluiten en dan kunnen we een lekkere pint drinken. Ik kan alleen die tapkraan maar niet vinden.

Zaterdag 21 augustus 2021

- Wandeling : Van Luik tot Rosière
- Afstand : 18,5 km
- Stijgen : 350 m
- Dalen : 320 m
- Duur : 5 uur

We vertrekken aan het station van Luik. Tegen 2000 werd duidelijk dat de hogesnelheidstreinen een specifieke infrastructuur vergden, met even grote investeringen in de sporen als in de stations. Langs de hogesnelheidslijn tussen Brussel en Keulen is Luik een

belangrijk hsl-station. Het oude station voldeed niet meer: de perrons waren te smal en de gehele stationsomgeving had een armoedige uitstraling. Verder ontbrak het er aan elke vorm van luxe en was het station ronduit te krap voor de passagiersstromen. De komst van de hsl-treinen is aangegrepen om het station naar de huidige standaards op te waarderen en de stopplaats circa 100 m te verplaatsen. Na een internationale wedstrijd werd het project van de bekende architect Santiago Calatrava gekozen. Calatrava's ontwerpen hebben de naam spraakmakend te zijn en eerder heeft hij stations ontworpen. Het station is gemaakt van staal, glas, wit beton en Belgische blauwe hardsteen, en beschikt over een monumentale overkapping van 160 m lang en 35 m hoog.

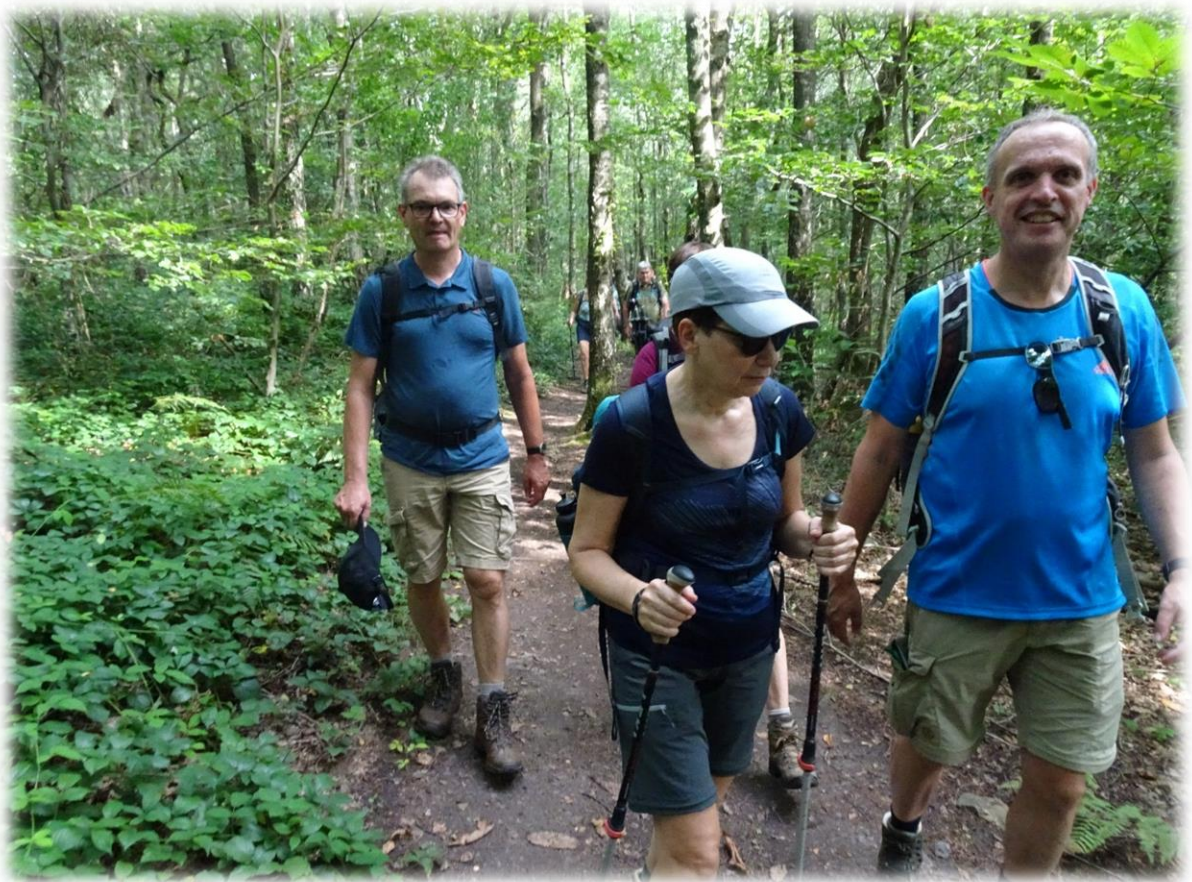
De overstromingen van de laatste weken hebben heel wat schade aangericht.

Onze picknick eten we op een rustig plekje met een mooi uitzicht op de stad Luik.

Voor we definitief de stad verlaten passeren we langs een kanaaltje waar we even rust houden. Stefaan deelt er meteen brood, met banaan in verwerkt, uit aan de deelnemers. Ik zie het meteen; dit is een toffe ploeg.

De zanderige, voedingsarme bodem hier is altijd al een heidegebied geweest, tot vorige eeuw vooral aangewend als hooiland en grasgebied voor vee. Tussen 1938 tot 1966 krijgt het

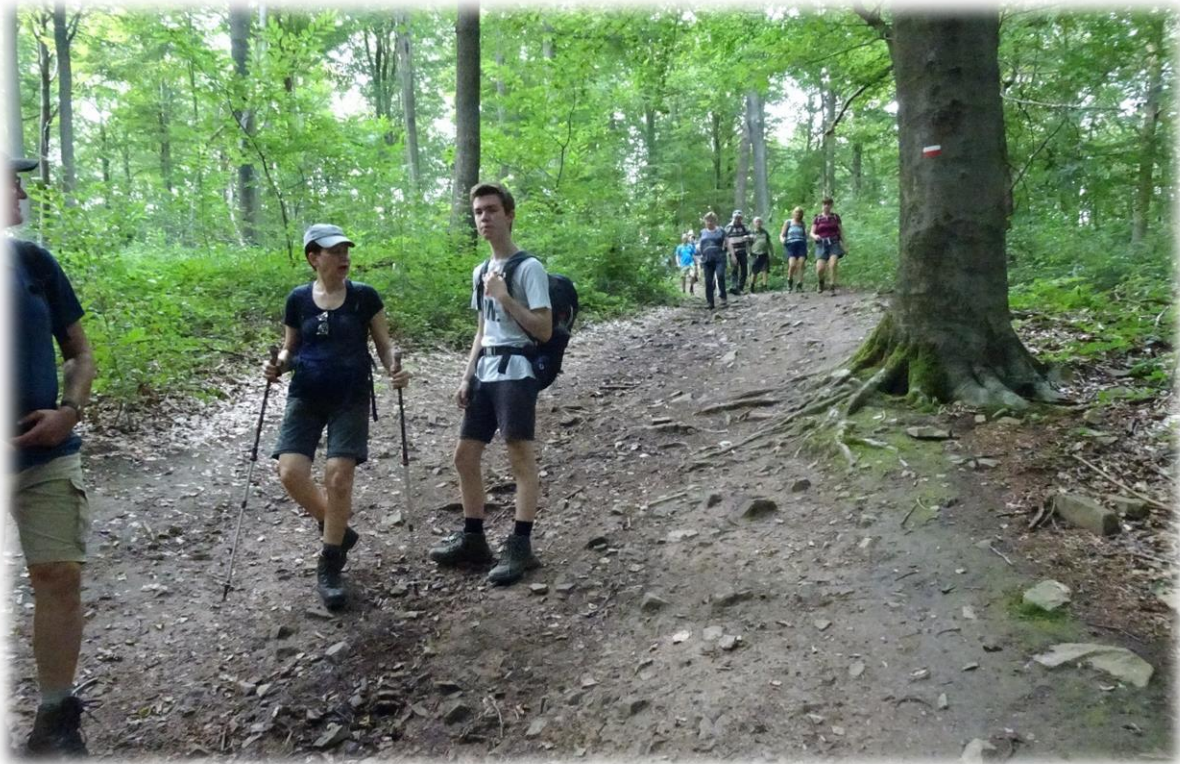
natuurlijke milieu in deze omgeving het zwaar te verduren door uit de vallei opwaaiende fabrieksdampen van zwaveldioxide en fijn stof dat lood- en zinkhoudend is. De boombegroeiing in het bos van Streupas, waardoor GR57 nu loopt, had zwaar te lijden onder die vervuilende uitstoot van de fabrieken van Vieille-Montagne in Angleur.

Na het sluiten van de meest vervuilende industrie in 1966 ontwikkelt zich al snel weer een nieuw bos op de heuvels van Streupas. Onder toezicht van de nabijgelegen universiteit van

Sart-Tilman wordt besloten om hier terug een heidegebied in te creëren, het landschapstype dat hier eeuwenlang was.

Onderweg worden ge getrakteerd op een prachtig openlucht museum.

Toen ik dit kunstwerk voor de eerste keer zag dacht ik dat het om parende schildpadden ging maar die beestjes doen dat vermoedelijk niet op die manier. Het zijn ook geen twee halve okkernoten. Volgens de kunstenaar is het een doormidden gesneden gekookt ei.

Oorspronkelijk konden de vleugels van het beeld (linksonder), dat uit hout en ijzer is opgebouwd, worden aangedreven door middel van een 'chasse' (zoals bij een WC met hoge

waterspoelingsbak). Dit beeld van Francis André was één van de eerste beelden (1971) van het openluchtmuseum voor beeldhouwkunst dat enkele jaren later (1977) werd opgericht en ondertussen meer dan 100 beelden telt..

Vanop de Roche de Faucon krijgen we een eerste zicht op het kamp. Iedereen is nu druk in de weer met zijn foto toestel en foto's worden al meteen doorgestuurd naar de familie. De plaats dankt zijn naam aan het feit dat het een broedplaats was, vooral voor slechtvalken, waarvan de laatste aan het begin van de vorige eeuw verdween. Onder de Roche de Faucon loopt de weg die sinds 2008 onderdeel is van het parkoers van Luik-Bastenaken-Luik.. De

klim begint in Hony in het dal van de Ourthe. De eerste 1500 meter zijn het steilst met een gemiddelde van zo'n 10%. Van op de plaats waar wij staan hebben we geen zicht op de onderliggende rijbanen.

Aankomst in het kamp. We worden meteen getraakteerd op een welkomstdrankje.

De douchezakken liggen op te warmen in de zon. Met zo 1 zak heb je 7 minuten warm water.

Gezellig kletsen met een drankje doen we buiten. Ook eten doen we buiten bij mooi weer. Maar bij minder goed weer kunnen we ook gebruik maken van onze restauranttent.

Tim, een lid van ons technisch team, is druk in de weer met het opzetten van de buitendouche. We kunnen gebruik maken van twee douches en van twee toiletten.

Elke tent heeft een naambordje. Kwestie dat je niet in de verkeerde tent terecht komt.

Kakken doen we in stijl met zicht op de Ourthe. Het toilet is ecologisch en de boeren ontvangen maar al te graag de inhoud voor op hun mesthoop.

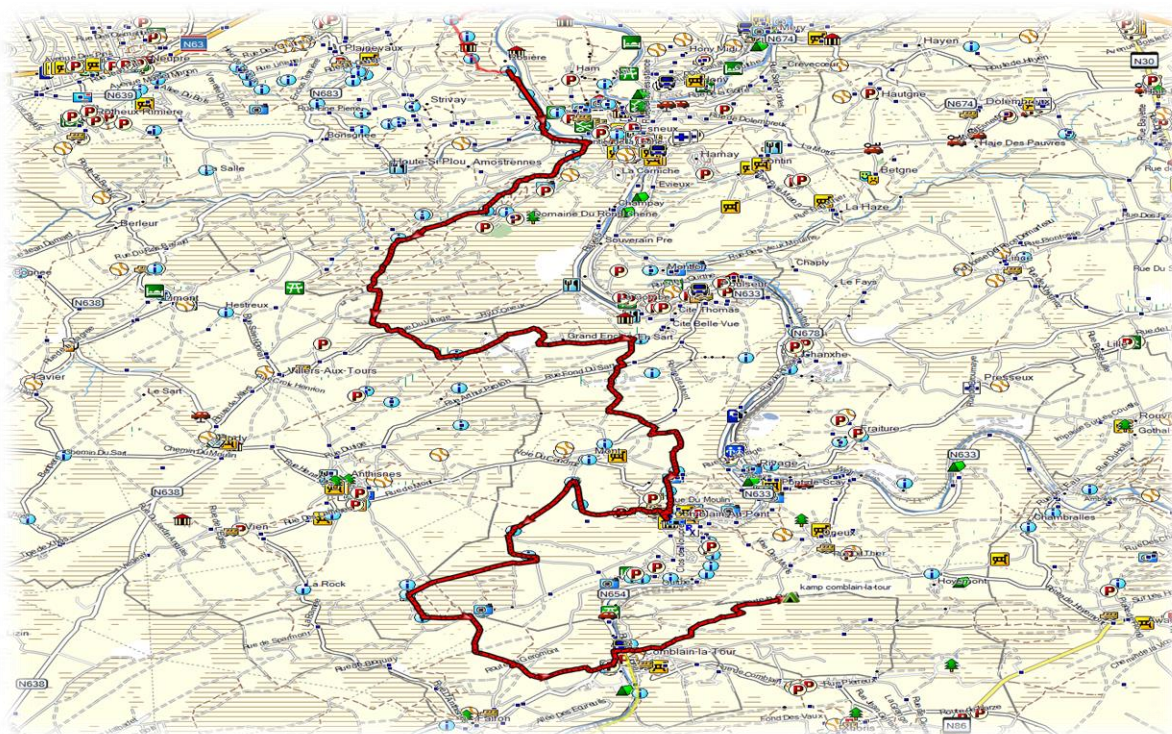
Als de nacht valt wordt het stil in het kamp.

Enkel de technische ploeg dient nog wat door te werken.

Zondag 22 augustus 2021

- Wandeling : Van Rosière tot Comblain-La-Tour
- Afstand : 25,5 km
- Stijgen : 700 m
- Dalen : 560 m
- Duur : 7 u 30'

Iedereen maakt zich klaar om te vertrekken. Vandaag staat de zwaarste dag op het programma.

Een platgereden zwarte adder. De kans dat je een levende adder ziet is erg klein, zelfs in hun optimaal leefgebied. Adders zijn vrij schuw en je kan ze het beste waarnemen wanneer ze

liggen te 'zonnen'. Dat doen ze echter slechts tot ze een lichaamstemperatuur van 30 - 35 °C bereikt hebben. Daarna verdwijnen ze in de vegetatie.

In het voorjaar kan je adders aantreffen in de buurt van hun overwinteringsplaatsen, waar ze erg trouw zijn aan hun vaste zonneplekjes. In de zomer gaan ze op zoek naar voedsel en dan zijn ze erg moeilijk te vinden. Enkel drachtige vrouwtjes liggen dan in de zon om de ontwikkeling van hun jongen te versnellen.

Het gif van de adder werkt op het bloedvatstelsel. Gezonde, volwassen mensen sterven niet van een adderbeet, maar je kan er wel flink misselijk van zijn. Adderbeten zijn echter

extreem zeldzaam. Vorige eeuw telde men gemiddeld 2 adderbeten per jaar. Sedert deze eeuw zijn er echter nog geen adderbeten opgetekend wat betekent dat er minder adders zijn. De adder kan een lengte hebben tussen de 45 en 65 cm.

Addermannetjes ontwaken vanaf half februari - begin maart uit winterslaap. Vanaf eind maart - begin april verschijnen de vrouwtjes. Nadat de mannetjes verveld zijn, gaan ze op zoek naar een paarbereid vrouwtje. Als meerdere mannetjes geïnteresseerd zijn in hetzelfde vrouwtje, ontwikkelt zich tussen de concurrerende mannetjes vaak een schijngevecht (gekend

als de 'adderdans'). Bij deze 'worsteling' wint meestal het grootste en sterkste mannetje. Hij zal vervolgens - na een uitgebreid paarspel - met het vrouwtje paren. De adder is een levendbarende soort: de jongen komen dus volledig tot ontwikkeling in het moederlichaam. Na een dracht van ongeveer drie maanden worden vanaf eind augustus 4 tot 12 miniatuuraddertjes geboren.

Het Château Le Fay werd gebouwd in 1904-1905 voor Jean-Edouard Jules Van Parys, schoonzoon van Ernest Solvay. Van 1930 tot 1940 stond het leeg. Toen nam de Duitse

bezetter er zijn intrek. Vanaf 1944 waren er Amerikaanse troepen in gelegerd. In 1951 werd het ter beschikking gesteld aan een organisatie van pater Dominique Pire voor de opvang van vluchtelingen uit Oost-Europese landen. Momenteel is het kasteel eigendom van een Nederlandse zakenman.

De Roches Noires (zwarte rotsen) in Comblain-au-Pont hebben de toepasselijke naam, omdat de dolomitische kalksteen waaruit ze bestaan erg donker van kleur is. Ze domineren een oude

bocht van de Ourthe die nu wordt ingenomen door weilanden. Erosie heeft ze in indrukwekkende rotsachtige punten gesneden.

We wandelen langs een “geologisch (stand) beeldenpark”.